

Од председника Томаса С. Монсона

Божански дар захвалности

*Захвално срце . . . ситичемо изражавањем
захвалности нашем Небеском Оцу за његове
блајослове, као и онима око нас за све што
доносе у наше живојте.*

Ово је био изванредан састанак. Када сам био постављен за председника Цркве, рекао сам: „Преузећу један лични задатак. Бићу саветник Хору Саборне цркве.” Веома сам поносан на свој хор!

Моја мајка ми је једном рекла: „Томи, веома сам поносна на све што си урадио. Али имам једну примедбу. Требало је да се држиш клавира.”

Стога сам отишао до клавира и одсвирао једну тачку за њу: „Хајдемо, [хајдемо] на рођендан.”¹ Затим сам је пољубио у чело, а она ме је загрлила.

Мислим на њу. Мислим на свог оца. Мислим о свима онима из врховних власти који су утицали на мене, и о другима, укључујући удовице које сам посећивао – 85 њих – са пилетом за печење, понекад са мало новца за џепарац.

Посетио сам једну удовицу касно једне ноћи. Била је поноћ. Отишао

сам у старачки дом, а рецепционар је рекао: „Сигуран сам да је заспала, али рекла ми је да је пробудим. Рекла је: ‘Знам да ће доћи.’”

Држао сам је за руку; позвала ме је по имену. Била је сасвим будна. Пољубила ми је руку и рекла: „Знала сам да ћеш доћи.” Како сам могао да не дођем?

Тако на мене делује дивна музика.

Моја вољена браћо и сестре, чули смо надахнуте поруке о истини, нади и љубави. Наше мисли су се окренуле Ономе који је извршио помирење за наше грехе, који нам је показао пут како да живимо и како да се молимо, и који је саспвеним поступцима показао благослове службе – а то је наш Господ и Спаситељ, Исус Христ.

У Лукиној књизи, у седамнаестом поглављу, читамо о Њему:

„И кад иђаше у Јерусалим, он пролажаше између Самарије и Галилеје.

И кад улажаше у једно село срегоше га десет губавијех људи, који сташе издалека,

и подигоше глас говорећи: Исусе учитељу! Помилуј нас.

И видевши их рече им: идите и покажите се свештеницима. И они идући очистише се.

А један од њих видевши да се исцели поврати се хвалећи Бога иза, гласа.

И паде ничице пред ноге његове, и захвали му. И то беше Самарјанин.

А Исус одговарајући рече: не исцелише ли се десеторица? Где су дакле деветорица?

Како се међу њима који не нађе да се врати да захвали Богу, него само овај туђин?

И рече му: устани, иди; ‘вера твоја помогла ти је.’²

Кроз божанско заузимање, они који су били губави поштеђени су окрутне, споре смрти и добили су нову прилику за живот. Један је изразио захвалност и заслужио Учитељев благослов, а због незахвалности коју су показала деветорица, следило је Његово разочарење.

Моја драга браћо и сестре, да ли се сетимо да изразимо захвалност за благослове које примамо? Искрено изражавање захвалности нам помаже да препознамо наше благослове, али исто тако откључава небеска врата и помаже нам да осетимо Божју љубав.

Мој вољени пријатељ председник Гордон Б. Хинкли је рекао: „Када ходате са захвалношћу, не ходате са гордошћу, забринутошћу и егоизмом; ходате са духом а дух

захвалности вам одговара и благословиће ваше животе.”³

У књизи Матејевој, у Библији, имамо још једну причу о захвалности, овога пута изражену од стране Спаситеља. Док је путовао дивљином три дана, следило га је и путовало са њим више од четири хиљаде људи. Сажалио се на њих јер ништа нису јели током цела три дана. Његови апостоли су, међутим, упитали: „Одкуда нам у пустињи толики хлеб да се насити толики народ?” Попут већине нас, ученици су видели само оно што недостаје.

„И рече им Исус: колико хлебова имате? А [ученици] рекоше: седам и мало рибице.

И заповеди [Исус] народу да поседују на земљу.

И узевши оних седам хлебова и рибе, и *давши хвалу*, преломи, и даде ученицима својим, а ученици народу.”

Обратите пажњу на то да је Спаситељ изразио захвалност за оно што су имали - и чудо је следило. „И једоше сви, и наситише се; и накупише комада што претече седам котарица пуних.”⁴

Сви ми смо доживели тренутке када смо се усредсређивали на оно што нам недостаје уместо на наше благослове. Грчки филозоф Епиктетус је рекао: „Мудар човек не жали за стварима које нема, него се радује због оних које има.”⁵

Захвалност је божанско начело. Откривењем датим пророку Џозефу Смиту, Господ је рекао:

„Захваљуј се Господу Богу своме за све. . . .

„Ни у чему човек не вређа Бога, то јест, ни против кога се гнев Његов не распаљује, осим оних који не признају у свему руку Његову.”⁶

У Мормоновој књизи се каже да „свакодневно живите у захваљивању за мноштво милости и благослова које вам [Бог] дарује.”⁷

Без обзира на наше околности, свако од нас има много тога за шта треба да буде захвалан, само ако застанемо и размислимо о нашим

благословима.

Ово је дивно време за боравак на земљи. Мада у данашњем свету има много тога неморалног, има много ствари које су исправне и добре. Има успешних бракова, родитеља који воле своју децу и жртвују се за њих, пријатеља који брину за нас и помажу нам, учитеља који поучавају. Наши животи су благословени на безброј начина.

Када одбијемо да останемо у области негативне мисли и у својим срцима негујемо став захвалности можемо уздићи и себе и друге. Ако се незахвалност убраја у озбиљне грехе, онда захвалност заузима своје место међу најплеменитијим врлинама. Неко је рекао да „захвалност није само највећа врлина него и родитељ свих осталих врлина.”⁸

Како можемо у својим срцима неговати став захвалности? Председник Џозеф Ф. Смит, шести председник Цркве, дао је одговор: Рекао је: „Захвалан човек види у свету толико ствари за које треба бити захвалан, и за њега добро претеже зло. Љубав надјачава љубомору, а светлост тера таму из нашег живота.” Наставио је: „Охолост уништава нашу захвалност а њено место заузима себичност. Колико смо срећнији у присуству душе која је захвална и пуна љубави, и колико пажљиви морамо бити да бисмо животом испуњеним молитвом неговали став захвалности према Богу и људима!”⁹

Председник Смит нам каже да је живот испуњен молитвом кључ за поседовање захвалности.

Да ли нас материјални иметак чини срећнима и захвалнима? Можда тренутно. Међутим, оно што обезбеђује дубоку и трајну срећу и захвалност је оно што се не може купити новцем: наше породице, јеванђеље, добри пријатељи, здравље, наше способности, љубав коју примамо од оних који нас окружују. Нажалост, то су неке ствари које узимамо здраво за готово.

Енглески писац Олдус Хаксли је

написао: „Већина људи има скоро бесконачну способност да узима ствари здраво за готово.”¹⁰

Често узимамо здраво за готово баш људе који највише заслужују нашу захвалност. Не чекајмо док не буде сувише касно да им ту захвалност изразимо. Говорећи о вољенима које је изгубила, једна жена је своје жаљење изразила на овај начин: „Сећам се тих срећних дана и често бих желела да пренесем у уши мртвих захвалност коју су заслужили за живота, а коју су тако ретко примали.”¹¹

Губитак вољених скоро неизбежно доноси нека жаљења у наша срца. Колико год то можемо, умањимо таква осећања честим изражавањем наше љубави и захвалности према њима. Никада не знамо када ће бити прекасно.

Захвално срце, затим, долази изражавањем захвалности нашем Небеском Оцу за његове благослове и онима око нас, за све што доносе у наше животе. За то је потребан свестан напор - барем док заиста не научимо и негујемо став захвалности. Често се осећамо захвалнима и *намеравамо* да изразимо нашу захвалност али заборављамо да то учинимо или једноставно не нађемо времена за то. Неко је рекао да „осећати захвалност али је не испољавати је као када упакујете поклон а не предате га.”¹²

Када се суочимо са изазовима и проблемима у нашим животима, често нам је тешко да се усредсредимо на наше благослове. Међутим, ако се довољно напрегнемо и обратимо пажњу, моћи ћемо да осетимо и препознамо колико смо примили.

Поделићу са вама причу о једној породици која је успела да нађе благослове усред озбиљних изазова. То је прича коју сам прочитао пре много година и сачувао је због поруке коју саопштава. Написао ју је Гордон Грин и објављена је у једном америчком часопису пре више од педесет година.

Гордон приповеда о свом

одрастању на једној фарми у Канади, где су он и његова браћа и сестре морали да журе кући из школе док су се друга деца играла лоптом и ишла на пливање. Њихов отац је, међутим, знао да им објасни да њихов рад вреди нешто. То је посебно било очигледно после жетве, када је породица славила Дан захвалности, јер би тога дана њихов отац тражио да преброје све што имају. Он би направио инвентар свега што имају.

Ујутру на Дан захвалности, водио би их у подрум са бачвама јабука, сандуцима репе, шаргарепом у трапу, и брдом џакова са кромпирима, као и грашком, кукурузом, боранијом, џемовима, јагодама и другим конзервисаним производима који су попуњавали њихове полице. Тражио је да деца све пажљиво погледају. Затим би отишли до амбара да виде колико тона сламе и колико жита имају у житници. Пребројали би краве, свиње, пилиће, ћурке и гуске. Њихов отац би рекао да жели да види како стоје, али они су знали да је у ствари желео да тог празничног дана схвате колико их је богато Бог благословио и био наклоњен свим сатима њиховог рада. На крају, када би сели да се почасте оним што је њихова мајка припремила, осећали су захвалност.

Гордон је, међутим, наговестио да је Дан захвалности кога се сећа са највише захвалности била година када се чинило да немају ништа на чему би били захвални.

Година је добро почела: имали су још сламе, доста семења, четири прашчаре; а њихов отац је имао мало новца који је сачувао како би једнога дана могао да купи утоваривач за сламу – дивну машину о којој већина фармера сања. Била је то такође година када је струја дошла до њиховог града - мада не њима, јер нису могли да је приуште.

Једне вечери, када је Гордонова мајка прала велики веш, његов

отац је ушао и преузео свој ред за даском за прање и замолио своју жену да се одмори и штрика. Рекао је: „Проводиш више времена у прању него у спавању. Шта мислиш да пристанемо на увођење струје?” Мада одушевљена том могућношћу, пролила је сузу две када је помислила на утоваривач сламе који се неће купити.

Тако је те године електрична линија постављена до њиховог пута. Мада то није било ништа луксузно, набавили су машину за веш која је сама радила цео дан и блиставо светле сијалице које су висиле са сваке таванице. Више није било пуњења лампи уљем, сечења фитиља, није више било чађавих димњака за прање. Лампе су тихо отишле на таван.

Долазак струје на њихову фарму био је скоро последња добра ствар која им се догодила те године. Баш када су њихови усеви почели да ничу из земље, почеле су кише. Када се вода коначно повукла, нигде није остало биљака. Они су поново засејали, али још више кише је потукло усеве у земљу. Њихов кромпир је трулио у муљу. Продали су неколико крава и све свиње и другу стоку коју су намеравали да задрже, по веома ниској цени, јер су и сви други морали да учине исто. Сва њихова жетва те године била је мала гомила репе која је некако преживела невреме.

Затим је поново дошао Дан захвалности. Њихова мајка је рекла: „Можда је боље да заборавимо на њега ове године.” Чак нам није остала ниједна гуска.”

Међутим, ујутру на Дан захвалности, Гордонов отац се појавио са дивљим зецом и замолио своју жену да га испече. Нерадо је кренула на посао, наговестивши да ће требати доста времена да се скува то жилаво старо створење. Када се породица коначно нашла за столом, са нешто репе која је преживела, деца су одбила да једу. Гордонова мајка је плакала, а онда је отац

учинио нешто необично. Отишао је на таван, донео једну лампу на уље, вратио је на сто и упалио. Рекао је деци да искључе електрична светла. Када је поново остала само лампа, једва су могли да поверују да је раније било тако мрачно. Питали су се како су ишта могли да виде без блиставог светла које је омогућила струја.

Благословили су храну и јели. Када је вечера била готова, сви су седели у тишини. Гордон је написао:

„У скромној тмини старе лампе могли смо поново да видимо јасно. . . .

Био је то диван оброк. Зец је имао укус ћурке а репа је била најмекша коју смо упамтили. . . .

„ . . . [Наш] дом . . . са свим својим недостацима, био је тако богат [нама].”¹³

Моја браћа и сестре, изразити захвалност је достојанствено и часно; показати захвалност је великодушно и племенито; али увек живети са захвалношћу у нашим срцима значи дотакнути небо.

На завршетку свог говора овог јутра, моја је молитва да поред свега осталог због чега смо захвални, можемо увек одражавати нашу захвалност за нашег Господа и Спаситеља, Исуса Христа. Његово славно јеванђеље даје одговоре на највећа животна питања: Одакле смо дошли? Зашто смо ту? Где наши духови одлазе када умремо? Онима који живе у тами, јеванђеље доноси светлост божанске истине.

Он нас је учио како да се молимо. Он нас је учио како да живимо. Он нас је учио како да умремо. Његов живот је заоставштина љубави. Исцељивао је болесне; угњетене је подизао; грешнике је спашавао.

На крају је остао сам. Неки апостоли су сумњали; један Га је издао. Римски војници су му проболи слабине. Гневна руља је тражила Његов живот. Ипак, још увек одзвањају Његове самилосне речи изговорене

на брду Голготе: „Оче! опрости им; јер не знаду шта чине.”¹⁴

Ко је био овај „болник и вичан болестима”?¹⁵ „Ко је тај цар славе,”¹⁶ тај Господ над господима? Он је наш Учитељ. Он је наш Спаситељ. Он је Син Божји. Он је творац нашег спасења. Он позива: „Следи ме.”¹⁷ Он поучава: „Иди, и ти чини тако.”¹⁸ Он моли: „Држи моје заповести.”¹⁹

Следимо Га. Подражавајмо Његов пример. Слушајмо Његове речи. Чинећи тако, дајемо Му бо-жански дар захвалности.

Моја молитва, искрена и из срца, је да можемо у нашим личним животима одражавати ту чудесну врлину захвалности. Нека она прожима наше душе, сада и заувек. У свето име Исуса Христа, нашег Спаситеља, амен.

НАПОМЕНЕ

1. John Thompson, „Birthday Party,” *Teaching Little Fingers to Play* (1936. год.), стр. 8.
2. Јев. по Луци 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. год.), стр. 250.
4. Видети Јев. по Матеју 15:32–38; курзив је додат.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, превод George Long (1888. год.), стр. 429.
6. Учење и завети 59:7, 21.
7. Алма 34:38.
8. Cicero, у *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942. год.), стр. 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. издање (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954. год.), стр. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908. год.), стр. 4.
12. William Arthur Ward, in Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Прилагођено из Н. Gordon Green, „The Thanksgiving I Don't Forget,” *Reader's Digest*, нов. 1956. год., стр. 69–71.
14. Јев. по Луци 23:34.
15. Исаија 53:3.
16. Псалми 24:8.
17. Видети Јев. по Матеју 4:19.
18. Јев. по Луци 10:37.
19. Јев. по Јовану 14:15.

Учења нашег времена

Лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље сваког месеца и даље ће бити посвећене „Учењима нашег времена”. Свака лекција се може припремити из једног или више говора датих на последњој генералној конференцији. Председници округа и подручја могу одлучити који говори ће се користити или за то задужити бискупе и председнике округа. Вође треба да браћи из Мелхиседековог свештенства и сестрама Потпорног друштва истакну вредност проучавања истих говора током истих Недеља.

Они који присуствују лекцијама четврте недеље подстичу се да се припреме и донесу у разред најновије издање часописа са генералне конференције.

Предлози за припрему лекције из говора.

Молите се да Свети Дух буде са вама док будете проучавали и подучавали говор(е). Можда ћете доћи у искушење

да припремите лекцију користећи друге материјале, али говори са конференције спадају у одобрен наставни план. Ваш задатак је да помогнете другима да науче да живе по јеванђељу како је подучавано на последњој генералној конференцији Цркве.

Прегледајте говор(е), тражећи начела и учења која одговарају потребама чланова разреда. Такође потражите приче, препоручене стихове и изјаве из говора, који ће вам помоћи да подучавате тим истинама.

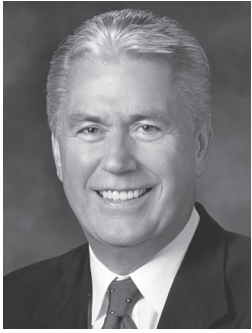
Испланирајте како ћете подучавати начелима и учењима. Ваш план треба да обухвати питања која ће помоћи члановима разреда да:

- Траже начела и учења из говора.
- Размишљају о њиховом значењу.
- Деле ставове, идеје, искуства, и сведочанства.
- Примене ова начела и учења у својим животима.

МЕСЕЦИ	МАТЕРИЈАЛИ СА ЛЕКЦИЈАМА ЗА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ
Новембар 2010. год. – април 2011. год.	Говори објављени у новембарском издању часописа <i>Liahona</i> * 2010. год.
Мај 2011. год. – октобар 2011. год.	Говори објављени у мајском издању часописа <i>Liahona</i> * 2011. год.

* Ови говори су *gosiуyини* (на многим језицима) на conference.lds.org.

Од председника Дитера Ф. Ухдорфа,
другог саветника у Првом председништву

О стварима које су најважније

Ако су вам животи и његов урбан шем и многи стресови оштражили да се радујете, можда је сада право време да се поново усредсредите на оно што је најважније.

Изванредно је колико можемо научити о животу проучавањем природе. На пример, научници могу гледати године дрвећа и учинити да образовани закључе која су клима и услови за раст владали стотинама или чак хиљадама година раније. Једна од ствари које учимо проучавањем раста дрвећа је да током годишњих доба, када су услови идеални, дрвеће расте нормалном брзином. Међутим, током времена, где услови за раст нису идеални, дрвеће расте спорије и своју енергију троши на основне елементе неопходне за преживљавање.

У вези са тим можете помислити: „Све је то веома лепо и добро, али какве то везе има са летењем авиона?“ Добро, допустите ми да вам објасним.

Да ли сте икада били у авиону и доживели турбуленцију? Најчешћи узрок турбуленције је изненадна

промена кретања ваздуха, што узрокује да се авион тресе, кривуда и преврће. Мада су авиони направљени да поднесу далеко већу турбуленцију него ишта што бисте могли сусрести на редовном лету, то и даље може бити узнемиравајуће за путнике.

Шта мислите да пилоти раде када се суоче са турбуленцијом? Студент пилот може сматрати да је већа брзина добра стратегија, јер ће их брже провести кроз турбуленцију. Али то би могло да буде погрешно. Професионални пилоти знају да постоји оптимална брзина проласка кроз турбуленцију, која ће умањити њене негативне ефекте. А то би углавном значило смањење брзине. Исто начело примењује се на лежећег полицајца на путу.

Стога, добар савет у неповољним условима је успорити мало, умирити курс и усредсредити се на важне ствари.

Ритам модерног живота

Ово је једноставна, али важна лекција. Може изгледати логична када се полази од дрвећа или турбуленције али је изненађујуће како је лако игнорисати ову лекцију када долази до примене тих начела у нашим свакодневним животима. Када ниво стреса порасте, када се појави невоља, догоди трагедија, пречесто покушавамо да држимо исти грозничав темпо или чак повећавамо брзину, размишљајући да ће, што је наш темпо бржи, завршетак бити бољи.

Једна од карактеристика модерног живота чини се да је кретање све бржим темпом, без обзира на турбуленцију и препреке.

Будимо поштени, поприлично је лако бити заузет. Сви можемо смислити списак задатака који ће претрпати наше распореде. Неки чак могу мислити да њихова лична вредност зависи од дужине њиховог списка ствари које треба урадити. Они преплавају празан простор свог распореда списковима састанака и ситница – чак и током времена стреса и премора. Због тога што непотребно компликују своје животе, често осећају увећано разочарење, ишчезавање радости и премало осећаја смисла у њиховим животима.

Тужно је то што свака врлина када иде у крајност, може постати порок. Пренатрпавање нашег дана ће нас свакако квалификовати за то. У одређеном тренутку прекретнице могу постати тешки терети, а амбиције албатроси око нашег врата.

Које је решење?

Мудри схватају и примењују лекције о годовима дрвета и ваздушној

турбуленцији. Одолевају искушењу да упадну у грозничав темпо свакодневног живота. Они следе савет: „У животу има важнијих ствари од убрзавања ритма.”¹ Укратко, усредсређују се на ствари које су најважније.

Старешина Далин Х. Оукс је на прошлој генералној конференцији поучавао: „Морамо се одрећи неких добрих ствари како бисмо одабрали друге које су боље или најбоље, јер развијају веру у Господа Исуса Христа и јачају наше породице.”²

Потрага за најбољим стварима неминовно води до основних начела јеванђеља Исуса Христа – једноставним и дивним истинама које нам је објавио брижни, вечни и свезнајући Отац на Небу. Та суштинска учења и начела, мада довољно једноставна да их и дете разуме, дају одговоре на најсложенија животна питања.

Постоји лепота и јасноћа која долази од једноставности коју понекад не ценимо у нашој жељи за сложеним решењима.

На пример, није прошло дуго пошто су астронаути и космонаути облели земљу, док нису схватили да хемијска оловка не функционише у васиони. И тако су неки веома паметни људи кренули на решавање тог проблема. Биле су потребне хиљаде сати и милиони долара, али су на крају направили оловку која може да пише било где, на било којој температури, и на скоро свакој површини. Али, како су се астронаути и космонаути довијали док проблем није био решен? Једноставно, користили су оловку.

Каже се да је Леонардо да Винчи рекао да „Једноставност тежи савршенству.”³ Када погледамо основна начела Плана среће, Плана спасења, можемо препознати и ценити у његовој јасноћи елеганцију и лепоту мудрости Небеског Оца. Затим, окретање наших начина Његовим начинима је почетак наше мудрости.

Моћ основе

Прича говори о томе да је легендарни фудбалски тренер, Винс Ломбарди, имао ритуал који је изводио на првом тренингу. Подигао би лопту, показао је спортистима који су се бавили тим спортом годинама, и рекао: „Господо, . . . ово је лопта!” Говорио би о њеној величини и облику, како се може шутнути, носити или проследити. Одвео би тим на празно игралиште и рекао: „Ово је фудбалско игралиште.” Водио би их околу, описујући димензије, облик, правила и начин игре.⁴

Овај тренер је знао да чак и ови искусни играчи, па тако и тим, могу постати велики само ако савладају основне ствари. Могли су да проведу своје време вежбајући компликоване мајсторије, али да нису савладали основе игре никада не би постали шампионски тим.

Мислим да већина нас интуитивно разуме колико су основе важне. Тачно је да смо понекад збуњени толиким стварима које се чине примамљивима.

Штампани материјали, разноврсни медијски извори, електронска средства и механизми – све што је од помоћи када се исправно користи – могу постати одвраћање пажње или бездушне коморе за изолацију.

Ипак, усред мноштва гласова и избора, понизни Човек из Галилеје стоји раширених руку и чека. Његова једноставна порука је: „Дођи, следи ме.”⁵ А Он не говори са моћним мегафоном него тихим, танким гласом.⁶ Тако је лако да се основна јеванђеока порука изгуби усред бујице информација којима нас бомбардују са свих страна.

Света писма и усмена реч живих пророка стављају нагласак на основна начела и учења јеванђеља. Разлог што се враћамо на та основна начела, на чиста учења, је због тога што су она капија за истине дубоког значења. Она су врата ка искуствима од узвишене важности, која би иначе била изван

наше способности разумевања. Та једноставна, основна начела су кључ за живот у складу са Богом и човеком. Она су кључеви за отварање устава небеских. Воде нас ка миру, радости и разумевању које је Небески Отац обећао својој деци која Га чују и слушају.

Моја драга браћо и сестре, учинили бисмо добро да успоримо мало, продужимо оптималном брзином у нашим околностима, усредсредимо се на значајно, подигнемо своје очи и заиста видимо ствари које су најважније. Пазимо на основне поуке које је наш Небески Отац дао својој деци, које ће успоставити основе богатог и плодног смртничког живота са обећањима вечне среће. Оне ће нас учити да „све чинимо у мудрости и реду, јер није потребно да трчимо брже него што снаге имамо. Али потребно је да будемо марљиви да тако можемо награду освојити.”⁷

Браћо и сестре, марљиви рад на ономе што је најважније водиће нас према Спаситељу света. Из тог разлога „говоримо о Христу, радујемо се Христу, проповедамо о Христу, пророкујемо о Христу, да бисмо могли знати ком извору се можемо обратити за опрост греха својих.”⁸ У сложености, збрци и притиску модерног живота, то је „још бољи пут.”⁹

Дакле, шта је основно?

Када се обратимо нашем Небеском Оцу и тражимо Његову мудрост у вези са најважнијим стварима, увек изнова учимо о важности четири кључна односа: са нашим Богом, нашим породицама, нашим ближњима и собом. Када сопствене животе процењујемо спремног ума видећемо где смо скренули са бољег пута. Очи нашег разумевања биће отворене и препознаћемо шта треба учинити да бисмо прочистили наша срца и преусмерили своје животе.

Прво, наш однос са Богом је најсветији и најважнији. Ми смо

Његова духовна деца. Он је наш Отац. Он жели нашу срећу. Када Га тражимо, када учимо о Његовом Сину, Исусу Христу, када отворимо наша срца утицају Светог Духа, наши животи постају стабилнији и сигурнији. Доживљавамо већи мир, радост и испуњеност док дајемо све од себе да живимо према Божјем вечном плану и држимо Његове заповести.

Наш однос са Небеским Оцем побољшавамо учећи о Њему, комуницирајући са Њим, кајући се за своје грехе и активно следећи Исуса Христа. Јер, „нико не долази Оцу до кроз [Христа].“¹⁰ Да бисмо ојачали наш однос са Богом потребно нам је неко садржајно време насамо са Њим. Тихо се усредсређујући на свакодневну личну молитву и проучавање Светих писама, увек тежећи достојности важеће храмске препоруке – то су нека вредна улагања нашег времена и напора да бисмо се приближили нашем Небеском Оцу. Обратимо пажњу на позив у Псалмима: „Смирите се и знајте да сам ја Бог!“¹¹

Наш други важан однос је са нашим породицама. Пошто „ниједан успех не може надоместити неуспех у њој“¹² морамо дати висок приоритет нашим породицама. Изграђујемо дубоке и брижне породичне односе чинећи заједно једноставне ствари, попут породичног obroка и породичне кућне вечери, и тако што се једноставно забављамо. У породичним односима *љубав* се заиста мери *уипрошеним* временом. Одвајање времена једних за друге, кључ је за хармонију у кући. Разговарајмо једни са другима пре него о другима. Учимо једни од других и поштујмо наше разлике као и оно што

нам је заједничко. Успостављајмо божанске везе једни са другима када заједно прилазимо Богу у породичној молитви, проучавању јеванђеља и недељном богослужењу.

Трећи кључни однос који имамо је са нашим ближњима. Ми градимо тај однос са сваком особом лично – тако што имамо осећај за потребе других, служећи им и поклањајући им своје време и таленте. Био сам одушевљен једном сестром која је била оптерећена изазовом старости и болести, али је одлучила да, иако не може да учини много, може да слуша. И тако је сваке недеље чекала људе који су изгледали забринуту и обесхрабрено и проводила време са њима слушајући. Какав је благослов била у животима многих људи.

Четврти кључни однос је са самим собом. Може изгледати чудно размишљати о односу са самим собом, али ми то чинимо. Неки људи не излазе на крај са собом. Критикују и омаловажавају себе цео дан док не почну да мрзе себе. Предложио бих да смањите притисак и одвојите мало више времена да боље упознате себе. Ходајте у природи, гледајте излазак сунца, уживајте у Божјим творевинама, размишљајте о истинама обновљеног јеванђеља и откријте шта оне значе за вас. Научите да видите себе онако како вас види Небески Отац – као драгоцену ћерку или сина са божанским потенцијалом.

Радите се у чистом јеванђељу

Браћо и сестре, будимо мудри. Окренимо се чистим доктриналним водама обновљеног јеванђеља Исуса Христа. Радосно се купајмо у њиховој једноставности и јасноћи.

Небеса су поново отворена. Јеванђеље Исуса Христа је поново на земљи, и његове једноставне истине су богат извор радости!

Браћо и сестре, заиста имамо велики разлог да се радујемо. Ако су вам живот и његов урбан темпо и многи стресови отежали да се радујете, можда је сада право време да се поново усредсредите на оно што је најважније.

Снага не долази од бесомучне активности, већ од утврђености на чврстом темељу истине и светла. Долази од усмеравања наше пажње и напора на основе обновљеног јеванђеља Исуса Христа. Долази од обраћања пажње на божанске ствари које највише значе.

Поједноставимо мало наше животе. Направимо промене неопходне за преусмеравање наших живота на узвишену лепоту једноставног, понизног пута хришћанског следбеништва – пута који води према животу са циљем, задовољством и миром. За то се молим, док вам остављам свој благослов, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006. год.), стр. 356.
2. Далин Х. Оукс, „Good, Better, Best,” *Liahona*, нов. 2007, 107.
3. Leonardo da Vinci, in John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2nd ed. (1993. год.), стр. 262.
4. Vince Lombardi, in Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001. год.), стр. 92.
5. Јев. по Луци 18:22.
6. Видети 1. књ. о царевима 19:12.
7. Мосија 4:27.
8. 2. Нефи 25:26.
9. 1. Коринћанима 12:31; Етер 12:11.
10. Јев. по Јовану 14:6.
11. Псаами 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924. год.), стр. 42; такође видети Conference Report, апр. 1935, 116.